

Του Γεωργίου Παπασίμου
Υποψηφίου βουλευτή ΣΥ.ΡΙΖ.Α. Τρικάλων Δικηγόρου

Το στοιχείο για την Αριστερά, εν μέσω του μνημονιακού «οδοστρωτήρα», απόρροια του κλεπτοκρατισμού που αναπτύχθηκε κατά την Μεταπολίτευση, δεν ήταν μόνο να πρωτοτυπήσει, κάνοντας δηλαδή πράξη αυτά, που είχε ενσωματώσει στο πρόγραμμά του ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α. ή αυτά, που είχαν καταθέσει ως θέσεις αρχής οι συνεργαζόμενες δυνάμεις, όπως για παράδειγμα το «ΠΡΑΤΤΩ». Ήταν και να αποδείξει, πως ήταν στην πράξη, όντας ξένη με τις πολιτικές και κομματικές σκοπιμότητες, μακριά από τη διαφθορά και τη διαπλοκή, που υπηρέτησαν με απόλυτη συνέπεια την κλεπτοκρατία και την «παρασιτική» οικονομική ολιγαρχία, σε όλη την σύγχρονη νεοελληνική ιστορία, και ειδικότερα στην περίοδο της Μεταπολίτευσης:

Πως η Αριστερά, βασισμένη στην πιο πλατειά και ουσιαστική δημοκρατία και συλλογικότητα, μπορεί να αλλάξει τους θεσμούς και να χτυπήσει τον «πελατειασμό» και τη νοοτροπία του εγωκεντρισμού, που καλλιέργησε το αποτυχημένο και καταστροφικό υπερκαταναλωτικό μοντέλο των προηγούμενων δεκαετιών, που αποτελεί ένα εκ των βασικών αιτίων για την πρωτοφανή «βύθιση» της Χώρας.

Παράλληλα, το στοιχείο γι' αυτήν ήταν να χαράξει με πλήρη σαφήνεια μια διαφορετική

πορεία, που θα χαρακτηριζόταν από μια άλλη αισθητική και ηθική αντίληψη της πολιτικής και της άσκησης της εξουσίας.

Πως δεν θα

παρασυρόταν από τις

«σειρήνες»

, που έχουν «στηθεί» επιμελημένα για να «διαταράσσουν» τις συνειδήσεις, όσων αναλαμβάνουν τις τύχες της Χώρας και τελικά ασχολούνται ... μόνο με την προσωπική τους τύχη.

Πως η δημοσιότητα και η «έκθεση» των ανθρώπων της στα ΜΜΕ θα ήταν απλώς έναν μέσο προβολής των ιδεών τους, για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων των ευρύτερων κοινωνικών στρωμάτων, των μη προνομιούχων, και όχι για την ικανοποίηση «ναρκισσιστικών» του συμπλεγμάτων.

Προϋπόθεση για όλα αυτά – προκειμένου να κατορθώσει η **Κυβέρνηση Κοινωνικής Σωτηρίας**

να κάνει πράξη το

πρόγραμμα της σε συνθήκες κρίσιμες για τον τόπο και τον ελληνικό λαό –

ήταν η αυστηρή πολιτική αξιοκρατία σε όλες τις βαθμίδες δραστηριότητας του ΣΥ.ΡΙΖ.Α. και των συνεργαζόμενων δυνάμεων, καθώς και η προώθηση ανθρώπων, που η ανιδιοτέλεια αποτελούσε τον προσωπικό τους ηθικό κώδικα.

Πού αλήθεια πέτυχε και πού απέτυχε η «ελπιδοφόρα Κυβέρνηση Κοινωνικής Σωτηρίας»; Είναι, αναμφισβήτητα, το πιο κρίσιμο και καταλυτικό ερώτημα για τους πολίτες, ενόψει της κάλπης της 20ης Σεπτεμβρίου.

Γιατί, πέρα από την μεγάλη εικόνα και την σκληρή διαπραγμάτευση με το «Ευρωϊερατείο» και τον «ανελέητο» αντιδημοκρατικό πυρήνα των ακραίων κύκλων της οικονομικής ολιγαρχίας υπό τον Σόϊμπλε, που οδήγησε σε «αναγκαστική αναδιπλώση», για την αποφυγή καταστροφικών συνεπειών για την Χώρα, **σημαντικό ρόλο παίζουν τα «μικρά» και συμβολικά, που έγιναν ή δεν έγιναν στο διάστημα αυτό της σύντομης επτάμηνης διακυβέρνησης, προκαλώντας προβληματισμό, για το αν πράγματι «αυτοί» είναι διαφορετικοί από τους «άλλους» ...**

Τα παραδείγματα που ακολουθούν, μπορεί να μοιάζουν μικρά και ασήμαντα, αλλά ο «Θεός των μικρών πραγμάτων» (που θα έλεγε και η Αρουντάτι Ρόι), οι μικρές ιδέες και πράξεις είναι οι ψηφίδες, που διαμορφώνουν το μωσαϊκό των ιδεών. Η ιδεολογία δεν αποτελεί μια συρραφή «μεγαλόστομων» αναλύσεων και πρακτικών λύσεων, αλλά το «αποκορύφωμα», τον πολλαπλασιαστή αθέριων, ηθικά αδιάβλητων ιδεών, που εξυπηρετούν ορισμένα κοινωνικά στρώματα και μετουσιώνουν σε πράξη ένα όραμα.

Τα βουλευτικά αυτοκίνητα κινήθηκαν τελικά από τους βουλευτές της κυβερνητικής πλειοψηφίας;

Τα προνόμιά τους μειώθηκαν; Πέρασε από τη Βουλή το σχετικό νομοσχέδιο; **Περιορίστηκαν τα ανεξέλεγκτα ΜΜΕ μέσω κανόνων αντικειμενικότητας και διαφάνειας;**

Υποβαθμίστηκε ο ρόλος του κοινοβουλίου ή αναδείχθηκε σε παράγοντα της Δημοκρατίας, όπως θα έπρεπε;

Πέρα και πίσω από όλα αυτά, «χτυπά η καρδιά» των ιδεών, της κουλτούρας και του ήθους της Αριστεράς, που οφείλει να είναι ρεαλιστική, βαθιά ανθρώπινη, που δεν υποτιμά την εξουσία, αλλά την χρησιμοποιεί για έναν ιερό σκοπό: το βάθεμα της Δημοκρατίας και την ανακατανομή του πλούτου ...

Τα παραπάνω, άλλωστε, θα αποτελέσουν και το βασικό κριτήριο του Ελληνικού Λαού

στην κάλπη, όπου τίθεται το δίλημμα, εάν θα δοθεί μια νέα ευκαιρία στην απαραίτητη για τον τόπο νέα **Κυβέρνηση Κοινωνικής Σωτηρίας** με κορμό τον ΣΥ.ΡΙΖ.Α. (απαλλαγμένη από όλες τις τυχόν παρενέργειες), **για να επιτελέσει το ιστορικό καθήκον της, που είναι η συντριβή της οικονομικής ολιγαρχίας και του κλεπτοκρατισμού και η έξοδο από την μνημονιακή κηδεμονία** ή θα επιτρέψει μια φιλομνημονιακή συντηρητική παλινόρθωση, απαλείφοντας, έτσι, κάθε ελπίδα για μια νέα Ελλάδα.